

NARODNA TEHNIKA NOVOG BEOGRADA

PRESEDNIŠTVO

SAVEZA PRONALAZAČA I AUTORA TEHNIČKIH UNAPREĐENJA

GODIŠNJI IZVEŠTAJ

ZA 1982. GODINU

JANUAR 1983 - NOVI BEOGRAD

GODIŠNJI IZVEŠTAJ ZA 1982. GODINU

PRESEDNIŠTVA SAVEZA PRONALAZAČA NOVI BEOGRAD

Vrlo teška društvena situacija zahteva vrlo velike promene ponašanja. Treba, između ostaloga, da se promeni i način podnošenja izveštaja.

Predsedništvo smatra da u ovom godišnjem izveštaju glavno mesto treba da zauzme **političko razmatranje našeg poslovanja**, i to bez fraziranja (ili, bar, sa što manje fraziranja)... već se čvrsto **držati činjenica**.

1. Veličina i izvori finansijskih sredstava Saveza i njegova moć

Od zadataka koje smo na prošloj godišnjoj konferenciji sebi postavili izvršili smo vrlo malo. U izvršavanju najvažnijih zadataka nismo imali gotovo nikakvog uspeha. Glavni razlog: mala moć Saveza.

Ali sa druge strane, uspešno smo učestvovali na izložbama inovacija ("Beograđanka", Zagreb, Rijeka, Kranj, Skoplje" i na to smo utrošili skoro sva finansijska sredstva sa kojima smo raspolagali. Osvojeno je prilično medalja i još više priznanja, međutim, te medalje i primeljena priznanja imaju vrlo, vrlo malu društvenu vrednost. Tražimo od delegata da posvete pažnju ovom pitanju i da Konferencija utvrdi da li je opravdano trošiti skoro sva raspoloživa sredstva na izložbe koje ne daju nikakve ekonomske efekte, a da istovremeno nemamo nikakvih uspeha u izvršavanju glavnih zadataka, tj. u daljnjem unapređivanju pronalazaštva u radnim organizacijama i u razvijanju individualnog pronalazaštva... Međutim, , ako bismo imali ozbiljnijih uspeha u izvršavanju glavnih zadataka, onda bi naše učešće na izložbama imalo sasvim drugi smisao. Ovako, uspesi na izložbama mogli bi samo da reba služe jedino za prikrivanje nezadovoljavajućeg stanja; ali ne treba dozvoliti da ove medalje i priznanja budu iskorštene za prikrivanje negativnog stanja u oblasti pronalazaštva... S obzirom na veličinu sredstava sa kojima se raspolagalo i na ostale okolnosti, nekakvi bitno drukčiji rezultati nisu ni mogli biti postignuti; smatramo da su drugačija verovanja samo naivna samozavaravanja.

Za svoju delatnost Predsedništvo je raspolagalo sredstvima u iznosu od 200.000 dinara (sve iznose iskazujemo u novim dinarima). Tri četvrtine od tih sredstava (tačnije, 140.000) potiču iz opštinskog budžeta, 23.000 preostalo nam je iz 1981. godine, dok samo 35.000 dinara potiče direktno iz privrede, i to: 21.000 od pronalazača IMT-a, 12.000 od pronalazača brodogradilišta "Tito" i 2.000 dinara od MINEL-ove "Elektroopreme".

(Za ovu godinu imamo novih 24.000 dinara koje smo zadnjih dana 1982. dobili od pronalazača IMT-a; a osim toga, IMT je platio još i jedan deo troškova za učešće na izložbi RAST-YU 82 u iznosu od 25.000 din)

Znači, najveći deo sredstava Saveza najpre je oduzet od radničke klase, kroz mehanizam društvene administracije, a zatim dat Savezu; a samo jedan manji deo je dobijen od radnika direktno na osnovu njihovih vlastitih (radničkih-pronalazačkih) procena i opredeljenja. To je ono što je neprirodno i u suprotnosti sa načelima zdravog ekonomisanja, sa samoupravnim načelima zdravog vođenja politike. Sve bi bilo u redu da je takvo finansiranje pronalazačke delatnosti bilo samo u početku postojanja naše organizacije, ali ono je takvo skoro 10 godina (koliko dugo postoji Savez pronalazača Novi Beograd). Trebalo bi da se na Konferenciji opredelimo da ovakvo finansiranje Saveza bude još samo u toku prve polovine 1983. godine, kao izuzetna mera u procesu uspostavljanja takve opštinske organizacije pronalazača čije bi finansiranje bilo u potpunosti zasnovano na principima zdravog dohodovnog poslovanja; ovo je takođe jedan od konkretnih predloga Konferenciji.

Veličina sredstava sa kojima naša opštinska organizacija raspolaže i činjenica da najveći deo tih sredstava potiče iz opštinskog budžeta, - te dve činjenice pokazuju da se delatnost naše organizacije u društvu tretira kao manje značajna neprivredna delatnost (za utvrđivanje istine o tome kako se naša organizacija u društvu tretira nisu važne uopšteni i neobavezujuće izjave o Savezu pronalazača, već je važno to kakva je moć zapala Savez pronalazača u raspodeli društvene moći)... Izgleda da novobeogradsko pronalazaštvo nije bilo predmet ozbiljnijih rasprava ni u opštinskoj organizaciji Saveza komunista, ni u Socijalističkom savezu, ni u Savezu sindikata; izgleda da ni u jednoj od tih društvenopolitičkih organizacija nisu prihvaćene (valjda zato što nisu ozbiljno shvaćene) one ogromne mogućnosti za doprinos ekonomskoj (a time i političkoj) stabilnosti ovog našeg sistema koje nude novobeogradski pronalazači. Naravno, svi su bili jako zaokupljeni taškom ekonomskom situacijom; ali baš težina ekonomske situacije nemeće potrebu da se najhitnije, najkonkretnije i najozbiljnije na svim odgovornim mestima u društvu (tj. u opštini) razmotri pitanje koliko pronalazaštvo može da doprinese prevazilaženju ekonomskih teškoća.

2. Novobeogradsko pronalazačko bogatstvo u radnim organizacijama

Samo pronalazači IMT-a, njih 21, su svojim inovacijama ostvarili uštede u iznosu od 32,5 miliona dinara. Prema važećim normama, ti pronalazači treba da budu nagrađeni sa blizu 2 miliona dinara. Sigurno je da će oni te svoje nagrade dobiti, ali ipak nije u redu to što u toku cele protekle godine nije isplaćen ni jedan jedini dinar novatorskih nagrada.

I u našem prošlogodišnjem izveštaju bilo je govora o ogromnim uštedama koje su svojim inovacijama ostvarili radnici-pronalazači, o 50 miliona dinara pronalazačkih ušteda u samo dve radne organizacije.

Kada ocenjujemo pronalazačko bogatstvo naših radnih organizacija, treba imati u vidu da se ove uštede (koje se sada potiču) postižu u nepovoljnim uslovima, tj. postižu se u uslovima kada u radnim organizacijama još nemamo objektivno vrednovanje i pravedno nagrađivanje rezultata pronalazačkog rada, kada su otpori objektivnom vrednovanju i pravednom nagrađivanju još uvek vrlo veliki. A ako bi u radnim organizacijama imali objektivno i brzo vrednovanje i pravedno nagrađivanje pronalazačkog rada, sigurno je da bi tada pronalazaštvo u radnim organizacijama bilo mnogo masovnije i da bi ekonomski efekti pronalazaštva (u vidu ušteda i dohotka od novih proizvoda) bili mnogo puta veći nego što su sada... Prema tome, otpori koji se pružaju objektivnom vrednovanju i pravednom nagrađivanju rezultata pronalazačkog rada predstavljaju, objektivno (bez obzira na to šta o svom patriotizmu misle oni koji te otpore organizuju), **privrednu sabotazu** sa vrlo teškim posledicama.

3. Pronalazačko bogatstvo naših individualnih pronalazača

Naši individualni pronalazači, njih 12, nude društvu 53 inovacije za plasman. Od marta 1982. do sada podeljeno je preko 200 primeraka našeg "Kataloga I" u kome su date osnovne informacije o tim inovacijama i njihovim autorima. Međutim, sve dosad nismo po pitanju plasmata tih inovacija imali gotovo nikakvog uspeha. Sigurno je da među tim inovacijama koje naši individualni pronalazači nude ima prilično takvih koje neće moći biti korisno primenjene; ali je, sa druge strane, isto tako sigurno da veliki deo njih može biti korisno primenjen i da te korisno primenljive inovacije naših individualnih pronalazača predstavljaju ogromno **neiskorišteno bogatstvo**.

4. Predlozi osnovnih mera za uspostavljanje i održavanje normalnog stanja u pronalazačkoj delatnosti. Problem podrške od strane dadrova u društvenopolitičkim organizacijama, u organima Skupštine opštine i u privrednim rukovodstvima radnih organizacija. Mesto i uloga pronalazačke organizacije u uslovima koji bi nastali sređivanjem prilika u pronalazaštvu.

Treba razlikovati pojam "tehnološka povezanost sa svetom" od pojma "tehnološka inferiornost, podređenost i jednostranoa zavisnost". Dugi niz godina pre proglašavanja godina tehnoloških inovacija mnogi rukovodeći kadrovi u privredi i društvenopolitičkim zajednicama nisu umeli (a iz pojedinačnih sebičnih razloga često nisu hteli) da razlikuju ta dva pojma; pa je naša privreda - umesto u zdravo tehnološko povezivanje sa svetom srljala u tehnološku inferiornost, podređenost, zavisnost.

Kada je Savezna skupština proglašavala godine tehnoloških inovacija, očekivani su mnogo bogatiji rezultati naučnoistraživačkog rada u oblasti tehničkog pronalazaštva, očekivano je višestruko povećanje patentnih prijava od kadrova sa najvišim obrazovanjem i najvišim naučnim titulama, a pre svega iz naučnih instituta. Opsednuti takvim optimističkim očekivanjima, mnogi rukovodeći kadrovi su dozvoljavali (a još uvek se, valjda po inerciji, to dozvoljava) da se na sve strane vrši nenaučno, nemarksističko ignorisanje masovnog pronalazaštva i ogromnih bogatstava koja ono društvu nudi... Međutim, ta optimistička očekivanja nisu se ostvarila, a šteta od ignorisanja bogatstva masovnog pronalazaštva je ogromna. A to što se navedena optimistička predviđanja, u ime kojih je bogatstvo masovnog pronalazaštva ignorisano, nisu ostvarila - to samo znači da ta predviđanja nisu bila naučna; drugim rečima, u tim predviđanjima bilo je puno nepoštovanja, ignorisanja i silovanja mnogih činjenica koje su bile važne za pravo naučno prognoziranje (da, nepoštovanje činjenica je štetno čak i onda kada to vrše najdobronamerniji propovednici optimizma, mada se za ignorisanje masovnog pronalazaštva nikako ne bi moglo reći da je dobronamerno).

Smatramo da je ovo o nenaučnom optimističkom prognoziranju trebalo napomenuti pre iznošenja sledećeg našeg stava:

Institucionalizovani naučnoistraživački rad treba da bude predmet posebne brige društva; društvo treba da ulaže ogromne napore, uključujući i angažovanje mnogo većih finansijskih sredstava nego dosad, sa ciljem da se potpuno sredi stanje u našim institutima, da bi instituti mogli davati društvu ono što se od kadrova u institutima sa punim pravom traži, očekuje. Međutim, sve to skupa ne može predstavljati opravdan razlog za daljnje ignorisanje problematike masovnog pronalazaštva i ogromnih bogatstava koje ono društvu može dati... Postojanje pronalazačkog bogatstva u našim radnim organizacijama i pronalazačkog bogatstva naših individualnih pronalazača - što je malopre posebno istaknuto - potvrđuje ispravnost ovog našeg stava po pitanju odnosa društva prema pronalazaštvu u institutima i prema masovnom pronalazaštvu. Potrebno je, međutim, da taj naš stav ovde još konkretnije potkrepimo:

- Jedan naš individualni pronalazač, podstaknut pronalazačkim radom jednog drugog nekadašnjeg našeg člana, radio je pet godina, od toga: tri vrlo intenzivno, na rešavanju problema brzog kretanja po površini vode. U toku 1978. i 1979. prijavio je dve varijante brze plovilice; a početkom 1980. je, pod naslovom "Brza plovilica", objavio u jednom našem časopisu naučni rad gde je izložio jednu novu teoriju brzog kretanja po površini vode i gde je dao jedan potpun naučni dokaz da je njegovim rešenjem eliminisan takozvani "otpor valova" koji predstavlja glavni razlog što kod klasičnih plovila brzine ne mogu biti velike... To naše rešenje problema brze plovidbe je, prema onome što autor tvrdi i naučnim argumentima dokazuje, bolje od dosad postojećih rešenja, tj. bolje je od overkrafta, hidrokrilca i ekranoplana.

- **Do sada nigde nije iznet ni jedan jedini ozbiljni argument** kojim bi se pobijala ispravnost tog rešenja brze plovidbe.
- Ako je zaista tako kao što taj naš individualni pronalazač tvrdi i što u objavljenom radu "Brza plovilica" naučno dokazuje, onda bi se proizvodnjom i prodajom ovih naših brzih plovilica moglo samo na stranom tržištu ostvariti na stotine i stotine miliona dolara dohotka, a možda i više.
- Za rešenje problema vrlo velike brzine u vodenom saobraćaju zainteresovano je na stotine i stotine instituta u svetu. U vezi sa tim postavlja se pitanje od izuzetnog značaja: Da li je opravdano to što se kod nas ignoriše to naše rešenje problema vrlo brze plovidbe (možda samo zato što to rešenje potiče iz individualnog pronalazaštva, a ne iz nekog od svetskih instituta, ili možda iz nekih političkih razloga)?
- Drugi primer: Još se kod nas ponekad desi da voz prođe kroz crveni signal. Naravno, u svetu postoje brojni instituti koji ulažu velike napore u kreiranju rešenja za što bezbedniji železnički saobraćaj. Ali, sme li postojanje takvih instituta biti razlog za ignorisanje jednog vrlo jednostavnog rešenja trojice naših pronalazača. To njihovo rešenje sastoji se u tome da se jedan deo jednog vrlo jednostavnog i jeftinog mehanizma, koji se zasniva na primeni poluga, dodaje već postojećem mehanizmu za zaustavljanje voza u slučaju opasnosti, dok se drugi deo dodaje postojećim signalima pored železničke pruge. Taj njihov mehanizam je toliko siguran da voz ne može proći kroz crveni signal čak ni u slučaju smrti mašinovođe... Da li je ispravno ignorisati to jednostavno i vrlo efikasno sredstvo za zaštitu ljudskih života i materijalnih dobara, i to možda samo zato što ne potiče iz nekog instituta koji se bavi problematikom bezbednosti železničkog saobraćaja, ili možda samo zato što se to rešenje zasniva na jednostavnoj primeni poluge u ovo vreme kada se čak i vrata mnogih samoposluga otvaraju pomoću mehanizma koji se zasniva na primeni fotoelektričnog efekta (možda nekome izgleda da se treba stideti tih jednostavnih rešenja, bez obzira na njihovu efikasnost)?
- Još nekoliko primera. Ukratko: Iako je konstruisanje kamionske opreme stvar odgovarajućih instituta, to zbilja ne može biti opravdan razlog da se u kamionsku opremu ne uvrsti i jedna dodatna alatka koju je pronašao jedan naš član, jer se pomoću te jednostavne dodatne alatke višestruko pojednostavljuje, olakšava i ubrzava posao skidanja gume sa točka kamiona... Isto tako bi bilo i te kako ekonomski opravdano da se prihvate još neke alatke naših članova... Najverovatnije je da bi se neke od alatki koje su pronašli naši članovi mogle proizvoditi (naravno, i prodavati) u vrlo velikim serijama... Ne možemo ovde obuhvatiti sve one inovacije naših članova kojima bi trebalo posvetiti ozbiljnu pažnju. Ipak, dodajemo ovde svemu skupa još jedan primer.

U prirodi važi zakon kauzalnosti. Na osnovu tog zakona izlazi, da katastrofalnim zemljotresima prethodi jedno posebno fizičko stanje Zemljine kore. Po svoj prilici se, sasvim logično, u tom posebnom predpotresnom fizičkom stanju Zemljine kore, kroz Zemljinu koru prostiru nekakvi talasi kakvi su svojstveni samo predpotresnom fizičkom stanju. Zato bi, po svoj prilici, bilo opravdano da se prihvati rizik razrade i realizacije ideje o stalnom osluškivanju i analiziranju talasa koji se prostiru kroz Zemljinu koru, a sve sa ciljem da se dođe do uređaja koji bi sigurno registrovao predpotresne talase i koji bi ih sigurno razlikovao od svih drugih talasa koji se kroz Zemljinu koru prostiru, i sve to na toliko pre samog potresa da bude dovoljno vremena za spašavanje ljudi i dobara. A i takva ideja o stalnom osluškivanju Zemljine kore sadrži se u jednom o pronalazaka naših članova.

Umesto ignorisanja masovnog pronalazaštva zbog navodne podrške pronalazačkom radu u institutima, treba imati na umu da razvijeno masovno pronalazaštvo predstavlja najbolju moguću društvenu klimu za uspešan pronalazački rad u institutima... Osim toga što je ekonomski štetno, ignorisanje masovnog pronalazaštva nespojivo je sa principima humanizma. Naime, u svakom društvu ima mnogo više onih koji su za naučnoistraživački rad sposobni nego što ima radnih mesta u institutima (osim toga, ma koliki se naponi ulagali da se u institutima zaposle oni koji su za naučnoistraživački rad najспособniji, nikada se to ne može u potpunosti i očekivati). Zato je, pored ostalog, i jako neporavdano ignorisati stvaralačke mogućnosti ljudi izvan instituta.

A sada nešto o neophodnoj široj društvenoj podršci naporima za sređivanje prilika u oblasti pronalazaštva.

Za slabe rezultate u oblasti pronalazaštva traže se i nalaze razno-razna objašnjenja, a mnoga od tih objašnjenja su skoro sasvim u redu. Međutim, u svemu tome se, ipak, ne vodi dovoljno računa o sledećoj društvenoj zakonitosti:

Žako se nešto u društvu ne dešava (a trebalo bi, recimo, da se dešava), to znači da u društvu nema dovoljno odgovarajuće, društveno moćne, pojedinačne delatnosti velikog broja pojedinaca na izvršavanju odgovarajućih, sasvim konkretnih pojedinačnih poslova, da bi se dešavalo to što bi odgovaralo, recimo, određenim načelnim opredeljenjima. I obratno, ono što se u društvu stvarno dešava uzrokovano je moćnim, konkretnim delovanjem solidarnih pojedinaca koji su snažno zainteresovani za toda se u određenim konkretnim slučajevima dešava upravo to što se dešava, bez obzira na to da li za takva dešavanja postoje ili ne nekakva načelna, principijelna društvena opredeljenja.

Za ilustraciju ove društvene zakonitosti mogu nam poslužiti pojave u vezi sa zapošljavanjem... U napem Ustavu, u odgovarajućim zakonima i u društvenim dogovorima imamo takve odnose po pitanju zapošljavanja kojima se isključuje mogućnost zapošljavanja po protekciji. Ali uza sve to

mi nemamo dovoljno pojedinačne, društveno moćne, odlučne i solidarne ljudske angažovanosti velikog broja pojedinaca, čije bi delovanje u brojnim i sasvim konkretnim slučajevima zapošljavanje imalo za posledicu da se ustavne i zakonske odredbe dosledno sprovode.

Ali zato imamo prilično raširenu pojavu zapošljavanja po protekciji uz zloupotrebe zakonske, samoupravne procedure zapošljavanja. A sve to imamo zato jer za zapošljavanje po protekciji postoji dovoljno konkretne, društveno moćne, i u svakom konkretnom slučaju brojčano dovoljne ljudske angažovanosti za konkretna zapošljavanja po protekciji. I sve to imamo od strane ljudi koji su u principu (ali ne i u konkretnim slučajevima) protiv bilo kakvog zapošljavanja po protekciji i koji se svesrdno zalažu za ispravno normativno regulisanje ovih pitanja u skladu sa normama samoupravnog društva, u skladu sa ZUR-om i Ustavom.

U masovnom pronalazaštvu ne dešava se mnogo toga što bi trebalo da se dešava, a dešava se mnogo toga što nikako ne bi trebalo da se dešava. To znači: kvalitet društvene podrške pronalazaštvu nije zadovoljavajući.

Neophodna kvalitetnija podrška masovnom pronalazaštvu mora se sastojati od velikog broja snažnih, konkretnih podrški od strane velikog broja pojedinaca, naročito od strane pojedinaca koji imaju znatnu društvenu moć. Ta podrška mora biti davana kako pronalazačima pojedinačno tako i pronalazačkim aktivima a u borbi za sasvim konkretne inovacije. Jer, i otpori masovnom pronalazaštvu se manifestuju upravo u vidu konkretnih otpora, sasvim konkretnim pronalazačima pojedincima i njihovim aktivima, a po pitanju stručnih ocena i autorskih naknada za sasvim konkretne pojedinačne inovacije. "Klin se klinom izbija", sasvim logično: tamo gde se otpori pronalazaštvu manifestuju - upravo tamo se oni moraju slamati; sve ostalo, ukoliko ove kvalitetnije podrške ne bi bilo, bilo bi samo najobičnije samozavaravanje, tj. pribegavanje lakšem imitiranju podrške umesto težem davanju stvarne podrške.

Kvalitetnija podrška masovnom pronalazaštvu - to se u našim novobeogradskim prilikama svodi na sledeće konkretne stvari:

- Prvo, na pomoć pronalazačima u radnim organizacijama da se što ekspeditivnije vrši vrednovanje njihovih konkretnih pronalazačkih doprinosa uvećavanju dohotka radnih organizacija i da se što ekspeditivnije i što poštenije vrši isplaćivanje autorskih naknada; s tim da se najhitnije likvidiraju sva dosadašnja zaostajanja po tim pitanjima,
- i drugo, na pomoć našim individualnim pronalazačima da se što brže reše sva pitanja u vezi sa one 53 inovacije koje oni društvu nude.

S obzirom na veličinu bogatstava koja razvijeno i dobro organizovano masovno pronalazaštvo može društvu dati, to bi pitanje odnosa rukovodilačkih kadrova prema problemima masovnog pronalazaštva moralo predstavljati jedan od najvažnijih kriterija u vođenju kadrovske politike,

kako za kadrove društvenopolitičkih organizacija i kadrove skupštine opštine i njenih izvršnih organa, tako i za kadrove u privredi. Znači, u društvu se moramo zalagati za usvajanje takvog kadrovskeg kriterija po kome na rukovodećim mestima ne bi mogli biti oni koji bi imali neispravan stav i neispravno konkretno delovanje po pitanjima masovnog pronalazaštva.

Neosporna je činjenica da masovno pronalazaštvo predstavlja jednu od najznačajnijih unutrašnjih ekonomskih rezervi našeg društva. Za što potpunije iskorištavanje ogromnih bogatstava koje masovno pronalazaštvo društvu može dati neophodno je da se brzo i kvalitetno obavljaju sledeći poslovi:

- prvo, stručno ocenjivanje inovacija,
- drugo, preuzimanje i realizacija inovacija,
- treće, objektivno procenjivanje veličine ekonomske dobiti koja se ostvaruje primenom inovacija,
- i četvrto, pravedno nagrađivanje autora inovacija.

Ovi poslovi se ne mogu uspešno obavljati samo dobrovoljnim radom. Uspešno obavljanje ovih poslova zahteva visokokvalifikovani profesionalni rad.

Finansijski izdaci za obavljanje napred navedenih poslova, od poslova stručnog ocenjivanja inovacija pa sve do poslova u vezi sa poštenim isplaćivanjem autorskih naknada, tj. finansijski izdaci za plaćanje profesionalnog rada na izvršavanju tih poslova, bili bi vrlo mali u poređenju sa uvećanjem dohotka koji bi bio rezultat primene inovacija. Znači, jednom pravilnijom politikom postigli bismo to da masovno pronalazaštvo samo finansira svoje unapređivanje, a da posledica toga bude: sve veće i veće uvećavanje dohotka od primene inovacija.

Prema tome, najvažniji i najhitniji zadatak naše organizacije sastoji se upravo u tome da se zalaže za potpunu institucionalizaciju i za visokokvalifikovanu profesionalizaciju gore navedenih poslova, i to: za masovno pronalazaštvo u radnim organizacijama i za masovno pronalazaštvo izvan radnih organizacija. A da bi naš Savez mogao u tome da pruži svoj pun doprinos morali bi i poslovi našeg Predsedništva da budu u odgovarajućoj meri profesionalizovani.

Na kraju ovog dela izveštaja potrebno je da se još malo pozabavimo pitanjem mesta i uloge naše opštinske organizacije pronalazača u vezi sa sređivanjem prilika u masovnom pronalazaštvu u našoj opštini.

Mesto i uloga naše organizacije treba da budu određeni potrebama pronalazača u radnim organizacijama i potrebama individualnih pronalazača. Prema tome, o opštinskoj organizaciji pronalazača treba da odluče sami pronalazči rukovodeći se svojim pronalazačkim potrebama.

Oni treba da odlučuju o tome šta će biti sadržaj rada opštinske konferencije pronalazača i njenog predsedništva i da odlučuju o finansiranju toga rada. Smatramo da bi se to finansiranje moralo vršiti iz pronalazačkog uvećanja društvenog dohotka. Izuzetno, kako je već predloženo, finansiranje naše organizacije u toku prve polovine 1983. godine moralo bi biti kao dosad, s tim da se u ovom polugodištu izvrše svi poslovi prelaza na novu organizaciju masovnog pronalazaštva na našoj opštini.

Naravno, osim svog izuzetnog ekonomskog značaja, pronalazaštvo predstavlja i vrlo značajan faktor širenja tehničke kulture i podizanja iste na viši kvalitativni nivo. Zato nova opštinska organizacija pronalazaštva nikako ne bi značila nekakvo potpuno odvajanje od Narodne tehnike. U novim uslovima bi Savez pronalazača mogao čak mnogo više da pruži Narodnoj tehnici, bez obzira na to da li bi po novoj arganizaciji i dalje bio u sastavu Narodne tehnike ili ne.